

יצחקיאן, אפרים

בן אברהם ושושנה. נולד בשנת תש"ח (1948) במאליר אשר בפרס. אחרי עלותו לארץ בשנת 1952 למד בבית-הספר היסודי "אריאל" במעוז ציון ב' וסיים את לימודיו בו. לאחר-מכן למד שלוש שנים בבית-הספר המקצועי "אורט" בירושלים והתמחה במכונאות. היה בן טוב ומסור להוריו ועזר להם למשוך בעול הפרנסה. את כל שעות-הפנאי שלו בילה בקריאת ספרים. מטבעו שקט היה וממושמע. מיד לאחר

סיום לימודיו גויס לשירות-חובה. מילא את תפקידו ברצון ובאהבה ואף פעם לא התאונן על קשיים. כעבור שנה ושמונה חדשים פרצה מלחמת ששת הימים, וביום החמישי לקרבותיה, הוא א' בסיון תשכ"ז (9.6.1967), בקרב על תל-אל-פאחר שברמת-הגולן פרץ אפרים ליעד עם החוליה הראשונה תחת אש-האויב, אשר ממנה נפגעו רבים מחיילינו. הוא בכל זאת המשיך בטיהור התעלות ואחר-כך יצא לשטח פתוח, שוב תחת מטר-אש, כדי להציל פצועים — ואז, בשעת חילוץ חבריו, נפל. יום אחד לפני נפלו כתב את מכתבו האחרון הביתה אשר נסתיים במשפטים האלה: "אמא, אני חוזר ואומר: אני בריא ושלם ונמצא עם החברה. כשאחזור אעשה טיול עם כל המשפחה בעיר העתיקה ובכל המקומות הקדושים בירושלים המשוחררת. זה יהיה דבר גדול..." אך, כאמור, אפרים לא זכה להגשים את משאלתו. לאחר נפלו צויין אפרים לשבח על-ידי מזכירות הפיקוד העליון בלשכת הרמטכ"ל על גילוי אומץ-לב ואחוות-לוחמים תוך סיכון-נפשו.